TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2004. gada 15. jūlijā *

Lieta C-463/02

Eiropas Kopienu Komisija, ko pārstāv E. Traversa [*E. Traversa*] un K. Simonsons [*K. Simonsson*], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītāja,

pret

Zviedrijas Karalisti, ko pārstāv A. Falka [*A. Falk*], pārstāve, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētāja,

ko atbalsta

Somijas Republika, ko pārstāv T. Pinne [*T. Pynnä*], pārstāve, kas norādīja adresi Luksemburgā,

persona, kas iestājusies lietā,

* Tiesvedības valoda — zviedru.

par prasību atzīt, ka, neapliekot ar pievienotās vērtības nodokli atbalstu summas, kas izmaksātas, piemērojot Padomes 1995. gada 21. februāra Regulu (EK) Nr. 603/95 par žāvētās rupjās lopbarības tirgus kopīgo organizāciju (OV L 63, 1. lpp.), Zviedrijas Karaliste nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek 11. pants Padomes 1977. gada 17. maija Sestajā direktīvā 77/388/EEK par to, kā saskaņojami dalībvalstu tiesību akti par apgrozījuma nodokļiem – Kopēja pievienotās vērtības nodokļu sistēma: vienota aprēķinu bāze (OV L 145, 1. lpp.).

TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs K. V. A. Timmermanss [*C. W. A. Timmermans*], tiesneši K. Gulmans [*C. Gulmann*] (referents), Ž.-P. Puisošē [*J.-P. Puissochet*], H. N. Kunja Rodrigess [*J. N. Cunha Rodrigues*] un N. Kolnerika [*N. Colneric*],

ģenerāladvokāts L. A. Hēlhuds [*L. A. Geelhoed*],
sekretāre L. Hjūleta [*L. Hewlett*], galvenā administratore,

ņemot vērā ziņojumu tiesas sēdē,

noklausījusies mutvārdu apsvērumus, ko tiesas sēdē 2003. gada 16. oktobrī sniedza lietas dalībnieki: Komisija, ko pārstāv E. Traversa, K. Simonsons, K. Gross [*K. Gross*] un I. Koskinens [*I. Koskinen*], pārstāvji; Zviedrijas Karaliste, ko pārstāv A. Kruse [*A. Kruse*], pārstāvis; un Somijas Republika, ko pārstāv T. Pinne, pārstāve,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus tiesas sēdē 2003. gada 27. novembrī,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Ar prasības pieteikumu, kas Tiesas kancelejā iesniegts 2002. gada 23. decembrī, Eiropas Kopienu Komisija atbilstoši EKL 226. pantam cēla prasību nolūkā atzīt, ka, neapliekot ar pievienotās vērtības nodokli (turpmāk tekstā — "PVN") atbalstu summas, kas izmaksātas, piemērojot Padomes 1995. gada 21. februāra Regulu (EK) Nr. 603/95 par žāvētās rupjās lopbarības tirgus kopīgo organizāciju (OV L 63, 1. lpp.), Zviedrijas Karaliste nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek 11. pants Padomes 1977. gada 17. maija Sestajā direktīvā 77/388/EEK par to, kā saskaņojami dalībvalstu tiesību akti par apgrozījuma nodokļiem — Kopēja pievienotās vērtības nodokļu sistēma: vienota aprēķinu bāze (OV L 145, 1. lpp., turpmāk tekstā — "Sestā direktīva").

Atbilstošās tiesību normas

Kopienas regulējums PVN jomā

2 Sestās direktīvas 2. panta 1. punkts pakļauj aplikšanai ar PVN "preču piegādi vai pakalpojumu sniegšanu, ko par atlīdzību attiecīgās valsts teritorijā veicis nodokļu maksātājs, kas kā tāds rīkojas".

3 Tās pašas direktīvas 11. panta A daļas 1. punkta a) apakšpunkts noteic:

"Summa, kurai uzliek nodokli [nodokļa bāze], ir:

a) preču piegādēm un pakalpojumu sniegšanai [..] visa summa, kas veido atlīdzību, kuru piegādātājs ir saņēmis vai kura tam jāsaņem no pircēja, klienta vai trešās personas par šādām piegādēm, ieskaitot subsīdijas, kas tieši saistītas ar šādu piegāžu cenām."

Kopienas regulējums attiecībā uz atbalstu par žāvētu rupjo lopbarību

4 Regulas Nr. 603/95 3. pants paredz, ka par tonnu mākslīgā karstumā žāvētas rupjās lopbarības piešķir atbalstu EUR 68,83 apmērā un par tonnu saulē žāvētas rupjās lopbarības piešķir atbalstu EUR 38,64 apmērā.

5 Regulas Nr. 603/95 4. pants, kas ir grozīts ar Padomes 1995. gada 9. jūnija Regulu (EK) Nr. 1347/95 (OV L 131, 1. lpp.), nosaka lopbarības produktu maksimālo garantēto apjomu, par kuru katrā tirdzniecības gadā var piešķirt atbalstu. Bez tam šis pants sadala maksimālo garantēto apjomu starp dalībvalstīm.

6 Regulas Nr. 603/95 5. pants noteic:

"Ja žāvētās rupjās lopbarības apjoms, par kuru pieprasa atbalstu [..], jebkurā tirdzniecības gadā pārsniedz attiecīgi 4. pantā minētos maksimālos garantētos apjomus, [..] atbalstu, kas jāizmaksā konkrētajā gadā, aprēķina šādi:

— par pirmajiem 5 %, par ko ir pārsniegts maksimālais garantētais apjoms, atbalstu visās dalībvalstīs samazina par apjomu, kas ir proporcionāls pārsniegtajam apjomam,

— ja maksimālais garantētais apjoms ir pārsniegts vairāk nekā par 5 %, tad atbalsta apjomu papildus samazina katrā dalībvalstī, kas pārsniegusi valsts garantēto apjomu vairāk nekā par 5 %, proporcionāli pārsniegtajam apjomam.

[..]"

7 Regulas Nr. 603/95 6. panta 2. punkts izvirza prasību — lai saņemtu atbalsta maksājuma avansu, attiecīgā rupjā lopbarība jāizved no pārstrādes uzņēmuma.

8 Regulas Nr. 603/95 8. pants paredz:

"Atbalstu, kas noteikts 3. pantā, pēc iesaistītās puses pieprasījuma piešķir par žāvēto rupjo lopbarību, kas izvesta no pārstrādes uzņēmuma un atbilst šādiem kritērijiem:

a) maksimālajam mitruma saturam jābūt starp 11 un 14 %, un tas var atšķirties atkarībā no produkta noformējuma;

b) minimālais kopproteīna saturs sausnā nedrīkst būt zemāks par:

— 15 % attiecībā uz 1. panta a) apakšpunktā un 1. panta b) apakšpunkta otrajā ievilkumā uzskaitītajiem produktiem,

— 45 % attiecībā uz pirmā panta b) apakšpunkta 1) ievilkumā uzskaitītajiem produktiem;

c) žāvētajai rupjajai lopbarībai jābūt nebojātai, ar nevainojamu un tirgus prasībām atbilstošu kvalitāti.

Citus nosacījumus, jo īpaši attiecībā uz kokšķiedru un karotīna saturu, var noteikt [..]."

9 Regulas Nr. 603/95 9. panta c) apakšpunkts noteic:

"Atbalstu, kas noteikts 3. pantā, piešķir tikai tiem uzņēmumiem [..], kuri:

[..]

c) atbilst vismaz vienai no šādām kategorijām:

— uzņēmumi, kas noslēguši līgumus ar ražotājiem par rupjās lopbarības žāvēšanu,

— uzņēmumi, kas pārstrādājuši pašu audzētās kultūras, vai arī ražotāju grupas uzņēmumi, kas pārstrādājuši savas grupas biedru audzētās kultūras,

— uzņēmumi, kuri savus krājumus ieguvuši no juridiskām vai fiziskām personām, kas sniedz garantijas, kuras vēl jānosaka, un kas noslēgušas ar rupjās lopbarības ražotājiem līgumus par žāvēšanu; šīs juridiskās vai fiziskās personas ir pircēji, kurus [..] apstiprinājušas rupjās lopbarības izcelsmes dalībvalsts kompetentās iestādes."

10 Regulas Nr. 603/95 11. panta 2. punkts precizē:

"Ja 9. panta c) apakšpunkta pirmajā ievilkumā minētie līgumi ir īpašie pasūtījuma līgumi par ražotāju piegādātās rupjās lopbarības pārstrādi, tajos norāda platību, kurā uzaudzētās kultūras jānogādā pārstrādei, kā arī iekļauj klauzulu par pārstrādes uzņēmuma pienākumu izmaksāt ražotājam 3. pantā precizēto atbalstu, ko viņi saņem par saskaņā ar līgumu pārstrādātajiem apjomiem."

Pirmstiesas procedūra un prasība

11 1998. gada 18. novembrī, konstatējot, ka Zviedrijas Karaliste neaplika ar PVN atbalstus, kas izmaksāti atbilstoši Regulai Nr. 603/95, un uzskatot, ka šāda situācija ir pretrunā Sestās direktīvas 11. panta A daļas 1. punkta a) apakšpunktam, Komisija atbilstoši EKL 169. pantā (jaunajā redakcijā — EKL 226. pantā) paredzētajai procedūrai ar brīdinājuma vēstuli lūdza Zviedrijas Karalisti divu mēnešu termiņā iesniegt paskaidrojumus.

12 1999. gada 15. janvārī Zviedrijas valdība atbildēja, ka, ņemot vērā atbalsta mērķi un tā aprēķināšanas un izmaksāšanas veidu, to nevar uzskatīt par subsīdiju, kas tieši saistīta ar preču piegādes vai pakalpojumu sniegšanas cenu Sestās direktīvas 11. panta nozīmē.

13 Nepiekrītot šim viedoklim, Komisija 1999. gada 6. augustā nosūtīja Zviedrijas valdībai argumentētu atzinumu, aicinot to veikt vajadzīgos pasākumus, lai izpildītu šī atzinuma prasības divu mēnešu termiņā.

14 1999. gada 4. oktobra vēstulē Zviedrijas valdība apstiprināja savu nostāju.

15 Pastāvot šādiem apstākļiem, Komisija nolēma celt šo prasību.

16 Tiesas priekšsēdētājs ar 2003. gada 29. aprīļa rīkojumu atļāva Somijas Republikai iestāties lietā, atbalstot atbildētājas prasījumus.

Par lietas būtību

Lietas dalībnieku argumenti

17 Komisija uzskata, ka ar PVN ir apliekami darījumi, ko rupjās lopbarības pārstrādes uzņēmumi veic divos no trim iespējamiem veidiem, proti:

— pērkot zaļo rupjo lopbarību no ražotājiem un pēc tam pārdodot pārstrādāto produktu trešajām personām;

— noslēdzot ar ražotājiem īpašos pasūtījuma līgumus par zaļās rupjās lopbarības pārstrādi bez īpašuma tiesību nodošanas uz to un pēc tam atdodot pārstrādāto produktu atpakaļ šiem ražotājiem.

18 Ja pārstrādes uzņēmumi uzpērk rupjo lopbarību no ražotājiem, lai vēlāk to pārdotu trešajām personām, tiek noslēgti preču pirkuma un atkārtotas pārdošanas līgumi; tie ir darījumi, kurus acīmredzami ir jāuzskata par preču piegādēm Sestās direktīvas nozīmē un attiecīgi jāapliek ar nodokli.

19 Īpašo pasūtījuma līgumu gadījumā, kad pārstrādes uzņēmums dehidrēto rupjo lopbarību atdod atpakaļ zaļās lopbarības ražotājam, šāds darījums ir jāuzskata par rupjās lopbarības žāvēšanas pakalpojuma sniegšanu. Tādējādi šāda pakalpojuma sniegšana kā tāda ir apliekama ar nodokli, pamatojoties uz Sesto direktīvu.

20 Atbilstoši šīs direktīvas 11. panta A daļas 1. punkta a) apakšpunktam apliekamie darījumi būtu pamats, lai saskaņā ar Regulu Nr. 603/95 izmaksātos atbalstus apliktu ar PVN.

21 Komisija atzīmē, ka, saskaņā ar Regulas Nr. 603/95 9. panta noteikumiem, "[a]tbalstu, kas noteikts 3. pantā, piešķir tikai [..] pārstrādes uzņēmumiem [..]". Tātad šie uzņēmumi ir subsīdiju saņēmēji jēdziena juridiskā nozīmē, ko Kopienas likumdevējs ir vēlējies norādīt, Sestās direktīvas 11. panta A daļas 1. punkta a) apakšpunktā atsaucoties uz "atlīdzību [..], ko ir saņēmis piegādātājs vai pakalpojumu sniedzējs". Regula Nr. 603/95 nemin nevienu citu žāvētās rupjās lopbarības pārdošanas atbalsta saņēmēju jēdziena juridiskā nozīmē.

22 Komisija atzīst, ka subsīdija, kas piešķirta noteiktas kategorijas uzņēmumam, var radīt ekonomiski labvēlīgas sekas operatoriem, kuri ražošanas procesā atrodas gan pirms subsidētajiem uzņēmumiem (šajā gadījumā — zaļās rupjās lopbarības

ražotāji), gan pēc tiem (šajā gadījumā — lopbarības audzētāji). Komisija atzīmē, ka īpašo pasūtījuma līgumu gadījumā pats Kopienas likumdevējs Regulas Nr. 603/95 11. panta 2. punktā pieprasa, lai pārstrādes uzņēmums izmaksā ražotājiem atbalstu, kas saņemts no intervences organizācijas.

23 Tomēr ne iespēja, ka subsīdija rada ekonomiski labvēlīgas sekas citiem operatoriem, ne pienākums pilnā apmērā vai daļēji atmaksāt subsīdiju citiem operatoriem nekādi nemaina problēmas juridisko būtību. Atbalsta saņēmējs jēdziena juridiskā nozīmē, proti — pārstrādes uzņēmums, ir jānošķir no subsīdijas netiešā labuma guvēja jēdziena ekonomiskā nozīmē.

24 Komisija uzsver, ka, Sestās direktīvas 11. panta A daļas 1. punkta a) apakšpunktā lietojot jēdzienu "subsīdijas, kas tieši saistītas ar cenu", Kopienas likumdevējs ir vēlējies PVN bāzē ietvert visus atbalstus, kas tieši ietekmē piegādātāja vai pakalpojuma sniedzēja saņemtās atlīdzības summu. Šīm subsīdijām ir jābūt tiešā vai pat cēloniskā saiknē ar precīzi aprēķinātu vai aprēķināmu preču vai pakalpojumu piegādi: atbalstu piešķir tādā apmērā, kādā šīs preces vai pakalpojumi ir faktiski pārdoti tirgū. Tā tas ir šajā gadījumā.

25 Zviedrijas valdība apgalvo, ka attiecīgais atbalsts neietilpst jomā, kurai tiek piemērots Sestās direktīvas 11. panta A daļas 1. punkta a) apakšpunkts.

26 Zviedrijas valdība jo īpaši uzsver, ka atbalsts nav izmaksāts konkrēti tā saņēmējam, lai viņš piegādātu noteiktas preces vai sniegtu noteiktus pakalpojumus.

27 Atbalsta izmaksāšanai noteiktie kritēriji, kas fiksēti Regulā Nr. 603/95, paredz, ka žāvētā rupjā lopbarība:

— ir izvesta no pārstrādes uzņēmuma,

— atbilst noteiktām kvalitātes prasībām,

— pārsniedz vai nepārsniedz maksimālo garantēto apjomu.

28 Netiek prasīts, lai pārstrādes uzņēmums turklāt veiktu ar nodokli apliekamos darījumus, tādus kā žāvētās rupjās lopbarības pārdošana vai rupjās lopbarības žāvēšana par labu ražotājam.

29 Īpašā pasūtījuma līguma gadījumā atbalstu nevar uzskatīt kā atlīdzību par pārstrādi, jo pārstrādes uzņēmumam ir pienākums saņemto atbalstu atdot atpakaļ ražotājiem.

30 Somijas valdība neiesniedza iestāšanās rakstu. Mutvārdu procesa laikā tā atbalstīja atbildētājas prasījumus.

Tiesas vērtējums

31 Sestās direktīvas 11. panta A daļas 1. punkta a) apakšpunkts, tajā noteiktos gadījumos paredzot, ka PVN bāze ietver subsīdijas, ko saņēmuši nodokļu maksātāji, ir vērsts uz to, lai pakļautu aplikšanai ar PVN preču vai pakalpojumu sniegšanas pilnu vērtību un tādējādi izvairītos no tā, ka subsīdijas izmaksas rezultātā samazinās nodokļa ieņēmumi.

32 Atbilstoši šīs normas redakcijai, to piemēro gadījumā, kad subsīdija ir tieši saistīta ar attiecīgā darījuma cenu.

33 Lai tas tā būtu, subsīdiju vispirms ir jāizmaksā tieši subsidējamam operatoram, lai viņš piegādātu noteiktu preci vai sniegtu noteiktu pakalpojumu. Vienīgi tādā gadījumā subsīdiju var uzskatīt par atlīdzību par preces piegādi vai pakalpojuma sniegšanu, kas attiecīgi ir apliekama ar nodokli. Īpaši ir jāatzīmē, ka tiesības uz subsīdiju tās saņēmējam rodas brīdī, kad tas ir veicis ar nodokli apliekamo darījumu (2001. gada 22. novembra spriedums lietā C-184/00 *Office des produits wallons*, *Recueil 2001*, I-9115. lpp., 12. un 13. punkts).

34 Turklāt ir jāpārbauda, vai preces pircēji vai pakalpojumu saņēmēji gūst labumu no subsīdijas, kas piešķirta tās saņēmējam. Faktiski ir nepieciešams, lai cena, ko maksā pircējs vai pakalpojuma saņēmējs, būtu noteikta tā, ka tā samazinās proporcionāli preces pārdevējam vai pakalpojuma sniedzējam piešķirtajai subsīdijai, kura tādējādi ir viņu noteiktās cenas sastāvdaļa. Tātad ir objektīvi jāpārbauda, vai tas apstāklis, ka pārdevējam vai pakalpojuma sniedzējam ir piešķirta subsīdija, ļauj tam pārdot preci vai sniegt pakalpojumu par zemāku cenu nekā tā, ko viņš pieprasītu, ja subsīdijas nebūtu (iepriekš minētā sprieduma *Office des produits wallons* 14. punkts).

35 Atlīdzībai, kas izpaužas subsīdijas veidā, ir jābūt vismaz nosakāmai. Nav nepieciešams, lai subsīdijas apmērs precīzi atbilstu piegādātās preces vai sniegtā pakalpojuma cenas samazinājumam. Ir pietiekami, ja pastāv būtiska saikne starp šo cenas samazinājumu un minēto subsīdiju, kura var būt ar iepriekš noteiktu likmi (iepriekš minētā sprieduma *Office des produits wallons* 17. punkts).

36 Rezumējot iepriekš minēto, jēdziens "subsīdijas, kas tieši saistītas ar cenu" Sestās direktīvas 11. panta A daļas 1. punkta a) apakšpunkta nozīmē ietver vienīgi subsīdijas, kas veido pilnu vai daļēju atlīdzību par preču piegādes vai pakalpojumu sniegšanas darījumu, ko trešās personas ir samaksājušas pārdevējam vai pakalpojumu sniedzējam (iepriekš minētā sprieduma *Office des produits wallons* 18. punkts).

37 Šajā lietā ir jāatzīst, ka ne uz vienu no divām Komisijas minētajām darījumu kategorijām, proti — pirmo, kad pārstrādes uzņēmums pēc žāvēšanas pārdod rupjo lopbarību, kas uzpirkta no zaļās lopbarības ražotājiem, un otro, kad pārstrādes uzņēmums ir noslēdzis īpašo pasūtījuma līgumu ar zaļās rupjās lopbarības ražotāju, — nav īstenojušies nosacījumi, lai šos darījumus apliktu ar PVN.

No ražotājiem uzpirktās rupjās lopbarības pārdošana pēc žāvēšanas

38 Komisija arī apgalvo — ja pārstrādes uzņēmums, kas ieguvis izejvielu no zaļās rupjās lopbarības ražotājiem, pēc tam pārdod žāvēto rupjo lopbarību, tad pārdošana ir preču piegāde Sestās direktīvas nozīmē.

39 Atbalstu izmaksā pārstrādes uzņēmumam, kas to var brīvi izmantot.

40 Tomēr atbalsts nav tieši saistīts ar nodokli apliekamā darījuma cenu Sestās direktīvas 11. panta A daļas 1. punkta a) apakšpunkta nozīmē.

41 Šajā gadījumā atbalsts nav izmaksāts konkrēti tāpēc, lai pārstrādes uzņēmums piegādātu žāvēto rupjo lopbarību pircējam.

42 Šajā lietā tās dalībniekiem ir vienots viedoklis par to, ka pasaules tirgū nepastāv rupjās žāvētās lopbarības trūkums. Neapšaubāms ir arī tas, ka atbalsta sistēmas mērķis ir, pirmkārt, veicināt ražošanu Kopienā — par spīti tam, ka ražošanas izmaksas ir augstākas par ražošanas izmaksām pasaules tirgū, — lai nodrošinātu iekšējo piegādes avotu, un otrkārt, ražot kvalitatīvu žāvēto rupjo lopbarību. Šai sakarā Regulas Nr. 603/95 preambulas vienpadsmitais apsvērums uzsver "mērķi, kas vērsts uz to, lai veicinātu regulāru zaļās rupjās lopbarības piegādi pārstrādes uzņēmumiem un ļautu ražotājiem gūt labumu no atbalsta shēmas", un desmitais apsvērums atzīst nepieciešamību noteikt žāvētajai rupjajai lopbarībai, par ko ir tiesības saņemt atbalstu, obligātās kvalitātes prasības, kas ir norādītas šīs regulas 8. pantā.

43 No šī konteksta neizriet, ka atbalsta shēma būtu vērsta uz patēriņa veicināšanu. Tā nav vērsta uz to, lai rosinātu trešās personas pirkt žāvēto rupjo lopbarību par cenu, kas, pateicoties atbalstam, ir zemāka par cenu pasaules tirgū — situāciju, kurā PVN bāze, kas ir ierobežota līdz samaksātajai cenai, neatbilstu pilnai piegādātās preces vērtībai. Atbalsta shēma ir vērsta uz to, lai šīs trešās personas Kopienā varētu iepirkt žāvēto rupjo lopbarību par cenu, kas ir salīdzināma ar cenām pasaules tirgū — cenu, par kuru tām jebkurā gadījumā pastāvētu iespēja nopirkt žāvēto rupjo lopbarību

ārpus Kopienas, ja, nepastāvot atbalstam, tās piedāvājums Kopienas iekšienē būtu nepietiekams vai nepastāvētu vispār. Tādējādi, apliekot šo cenu ar PVN, tiek aptverta preces pilna tirgus vērtība.

44 Vienīgi ar šādu pamatojumu un nepārbaudot, vai ir īstenojušies citi nosacījumi, lai atbalstu iekļautu PVN bāzē, ir jāatzīst — Komisijas izvirzītā pretenzija attiecībā uz darījumu, kad no ražotājiem uzpirkto rupjo lopbarību pēc žāvēšanas pārdod, nav pamatota.

Īpašais pasūtījuma līgums

45 Komisija arī atzīmē, ka īpašā pasūtījuma līguma priekšmets ir sniegt žāvēšanas pakalpojumu, tas ir, pakalpojumu, ko pārstrādes uzņēmums sniedz zaļās rupjās lopbarības ražotājam.

46 Tomēr Sestās direktīvas 11. panta A daļas 1. punkta a) apakšpunkts paredz, ka subsīdija, lai tā būtu apliekama ar nodokli, ir jāizmaksā preces piegādātājam vai pakalpojuma sniedzējam tā, lai viņš to varētu brīvi izmantot.

47 Taču īpašo pasūtījuma līgumu gadījumā atbalsts, ko saņem pārstrādes uzņēmums, nepaliek tā brīvā rīcībā.

48 Protams, Regulas Nr. 603/95 9. pants paredz, ka "[a]tbalstu piešķir tikai [..] pārstrādes uzņēmumiem [..]".

49 Tomēr Regulas Nr. 603/95 preambulas piecpadsmitais apsvērums paredz, ka īpašo pasūtījuma līgumu gadījumā atbalstu atdod atpakaļ ražotājam, un minētās Regulas 11. panta 2. punkts uzliek pārstrādes uzņēmumiem pienākumu izmaksāt ražotājiem atbalstu, ko pārstrādes uzņēmumi saņem par apjomiem, kas pārstrādāti saskaņā ar līgumiem.

50 Turklāt pārstrādes uzņēmums nevar brīvi izmantot saņemto atbalstu. Tas pilda tikai starpnieka lomu attiecībās starp organizāciju, kas piešķir atbalstu, un rupjās lopbarības ražotāju. Ņemot to vērā, nevar piekrist Komisijas piedāvātajam kritērijam, kas balstās uz jēdzienu subsīdijas "juridiskais saņēmējs", neraugoties uz tā ekonomisko izdevīgumu.

51 Šādos apstākļos atbalstu nevar uzskatīt par atlīdzību, ko par sniegto pakalpojumu saņem pārstrādes uzņēmums, un atbalsts neļauj tam sniegt šo pakalpojumu par zemāku cenu.

52 Tātad žāvēšanas pakalpojuma cenā ir jāietver parastās ražošanas izmaksas tā, ka, apliekot šo cenu ar PVN, tiek ietverta pakalpojuma pilna vērtība.

53 Atbalsts, ko saņem ražotājs, samazina tam žāvētās rupjās lopbarības izmaksas. Tomēr izmaksas nesamazinās brīdī, kad tiek veikta samaksa par apliekamo darījumu. Izmaksas samazinās pēc tam, kad jau ir samaksāta pakalpojuma pilnai vērtībai atbilstoša cena.

54 Ja atbalstu, kura gala saņēmējs ir zaļās rupjās lopbarības ražotājs, arī iekļautu PVN bāzē, tā rezultātā žāvēšanas darījumu apliktu ar pārmērīgi lielu nodokli pretēji Sestās direktīvas 11. panta A daļas 1. punkta a) apakšpunkta mērķim.

55 Vienīgi ar šādu pamatojumu un nepārbaudot, vai ir īstenojušies citi nosacījumi, lai atbalstu iekļautu nodokļa bāzē, ir jāatzīst — Komisijas izvirzītā pretenzija attiecībā uz īpašiem pasūtījuma līgumiem nav pamatota.

56 Rezumējot iepriekš minēto, tā kā neviena no divām Komisijas izvirzītajām pretenzijām nav pamatota, prasība ir jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

57 Saskaņā ar Reglamenta 69. panta 2. punkta noteikumiem, lietas dalībniekam, kam spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Komisijai spriedums ir nelabvēlīgs, tai jāpiespriež atlīdzināt izdevumus atbilstoši atbildētājas prasījumiem.

58 Somijas Republika, kas iestājās lietā atbildētājas iesniegto prasījumu atbalstam, sedz savus izdevumus pati atbilstoši Reglamenta 69. panta 4. punkta noteikumiem.

Ar šādu pamatojumu

TIESA (otrā palāta)

nospriež:

1) prasību noraidīt;

2) Eiropas Kopienu Komisija atlīdzina tiesāšanās izdevumus;

3) Somijas Republika sedz savus izdevumus pati.

Timmermans Gulmann Puissochet

Kunja Rodrigess Colneric

Pasludināts atklātā Tiesas sēdē Luksemburgā 2004. gada 15. jūlijā.

Sekretārs — Otrās palātas priekšsēdētājs

R. Grass — C. W. A. Timmermans